



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **B. A.**, nar.,
státní příslušnost: Turecká republika,
bytem ,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA17-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA17-2019, se
v části výroku o neudělení azylu ruší a věc se v této části vrací žalovanému
k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci **náklady řízení ve výši 8 228,- Kč** do 30 dnů od právní moci rozsudku a to k rukám jeho právního zástupce žalobce, Mgr. Marka Čechovského.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a dále, že doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 36 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí se uděluje.
2. Žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byla nezákonně zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť že v řízení prokázal splnění podmínek dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je zároveň nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.
3. Žalobce uvedl, že je bývalým příslušníkem turecké armády, kterou opustil po 20 letech ve službě, kdy získal nárok na odchod do důchodu s výsluhami. Jeho odchod z armády se uskutečnil krátce poté, co se v Turecku odehrál neúspěšný pokus o vojenský převrat v r. 2016. Žalobce se následně přestěhoval do České republiky, kde pobýval se svojí manželkou. V r. 2019 odletěl do Turecka navštívit svoji vážně nemocnou sestru, která krátce po jeho příletu zemřela. Při pokusu o návrat do ČR byl žalobci na letišti zabaven cestovní pas a bylo tak mu zabráněno v odletu. Žalobci byly dobře známy případy jeho bývalých kolegů z armády, kteří byli po r. 2016 v Turecku pronásledováni na základě nařčení z příslušnosti ke Gülenovu hnutí (rovněž FETÖ, Hizmet), a to se všemi konsekvencemi vyplývajících z jejich další perzekuce. Proto poté, co mu byl odebrán cestovní pas, dostal strach, že i on se stal předmětem zájmu tureckých autorit. Po incidentu na letišti proto okamžitě vyhledal právníka a začal se skrývat u svého strýce, který mu pomohl zorganizovat útěk z Turecka. Mezitím policie prohledala dům jeho matky i tchýně a při této příležitosti jim sdělila, že se má žalobce dostavit na výslech. Telefonicky bylo vyhrožováno i jeho sestře.
4. Výzva k dostavení se k výsledku byla formulována bez nutnosti dostavit se na konkrétní pracoviště. Žalobce má proto zato, že na něj žádný výslech nečeká, a v případě, že by se ke stanici dostavil, bude nezákonně zatčen. Takové případy zná ze svého bezprostředního okolí, do řízení doložil mj. svědeckou výpověď jednoho ze svých přátel, který byl za podobné situace vzat do vazby na 2 roky, a následně v rozporu s principy spravedlivého procesu odsouzen na 7 let odnětí svobody. Žalobci se podařilo uprchnout na voru přes řeku na hranicích s Řeckem, odkud byl dublinským transferem přemístěn do ČR.
5. V průběhu času se za součinnosti tureckého právního zástupce žalobce podařilo zjistit, že na žalobce je vystaven zatykač z důvodu „členství v ozbrojené teroristické skupině“ (jak vyplývá z doložené zprávy komise MASAK). Ve věci jeho obvinění je veden spis pod č. 2019/2765, který však podléhá utajení, a ani turecký právní zástupce žalobce do něj nemá přístup. Žalobci není známo, z jakého důvodu byl obviněn z členství v ozbrojené teroristické organizaci, není členem ani podporovatelem Gülenova hnutí. Jak ale vyplývá i z lidskoprávních reportů, které jsou součástí spisového materiálu, turecký režim vytvořil

seznam kritérií, na jejichž základě označuje domnělé stoupence Gülenova hnutí (Turecko, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 6. 1. 2020). Žalobce prokazatelně některá z těchto kritérií naplňuje, minimálně vystupuje v doložené zprávě komise MASAK a jeho údajné členství v teroristické organizaci je rovněž důvodem doloženého členství.

6. Součástí spisového materiálu jsou rovněž lidskoprávní reporty potvrzující, že armádní příslušníci jsou jednou ze skupin osob, které nejčastěji čelí obdobným obviněním. Popisují též typické kroky tureckého režimu uplatňované vůči domnělým příznivcům Gülenova hnutí. Je zřejmé, že zabavení cestovního pasu žalobci je pouze prvotním úkonem. V případě návratu do země původu by reálně čelil dalším hrozbám, jako je uvalení do vazby bez možnosti řádné obhajoby a nezákonné věznění trvající po dobu mnoha let. Osoby umístěné do vazby nebo do výkonu trestu

z důvodu vazeb na Gülenovo hnutí jsou ve věznicích podrobovány krutému a nelidskému zacházení, jak vyplývá jak ze zpráv lidskoprávních organizací a z doložených svědeckých výpovědí. Podmínky ve věznicích jsou kritické, výjimkou nejsou úmrtí zde umístěných osob. I po případném propuštění z vazby či výkonu trestu osoby označené za příznivce Gülenova hnutí čelí ztrátě možnosti zaměstnání, odepření sociálních i zdravotních služeb, a přicházejí tak možnosti o zajištění svých základních potřeb. I v případě žalobce již bylo tureckými orgány rozhodnuto o odebrání jeho vojenské hodnosti, osobních výsad a práv na základě údajných vazeb na Gülenovo hnutí, a tímto způsobem byl zbaven o nároku na výsluh. V tomto směru odkazuje na rozhodnutí o odebrání jeho vojenské hodnosti, osobních výsad a práv, které je součástí spisového materiálu. O politické motivaci pronásledování domnělých stoupenců Gülenova hnutí ze strany tureckého režimu nepanují žádné rozumné pochybnosti. Bylo obviněno z pokusu o zosnování vojenského puče.

7. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině (bývalý armádní příslušník, domnělý stoupenec organizace Gülenova hnutí), resp. domnělého politického přesvědčení (domnělý stoupenec Gülenova hnutí, z čehož plyne i jeho domnělý postoj vůči současnému tureckému režimu). Z hlediska naplnění podmínek dle § 12 písm. b) zákona o azylu je irrelevantní, zda je skutečným členem či podporovatelem Gülenova hnutí. Ze strany autoritářského tureckého režimu je žalobce za člena/podporovatele Gülenova hnutí považován a je zřejmé, že nemá možnost se v rámci spravedlivého procesu z obvinění ze členství v ozbrojené teroristické skupině vyvinut.
8. Důvodnost svého strachu z pronásledování zakládá na řadě důkazů vztahujících se k jeho individuální životní situaci i k obecné situaci v zemi původu. Žalovaný uvádí, že nepřistoupil k udělení azylu žalobci, neboť se domnívá, že strach z pronásledování žalobce není takového rázu, aby byl chápán jako odůvodněný. Žalobce má za to, že takové tvrzení je nepodložené a nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce nikdy nebyl součástí Gülenova hnutí, avšak v zásadě uznává, že v Turecku dochází k perzekuci členů a podporovatelů hnutí. Příslušnost žalobce k hnutí není dle žalovaného tureckými orgány „bez dalšího přičítána všem, na které je v oné věci nějak vágně poukázáno“. Ze spisového materiálu plyne ovšem pravý opak tohoto tvrzení – turecký režim perzekuuje i domnělé stoupence Gülenova hnutí, kteří se s ohledem na obrácené důkazní břemeno a nedodržení pravidel spravedlivého procesu v řízení týkajících se terorismu nejsou schopni vyvinut, což je ze své podstaty převážně nemožné. Ani žalobce není schopen prokázat svoji nevinu. Že je podpora Gülenova hnutí ze strany tureckého

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

režimu žalobci skutečně přičítána paradoxně uznává sám žalovaný na jiném místě (vnitřně rozporného) napadeného rozhodnutí. Ačkoli není žalobce členem ani podporovatelem Gülenova hnutí, je zřejmé, že jej turecký režim za příznivce hnutí považuje (příslušnost k armádě, ze které odešel po převratu; naplnění kritérií). Na žalobce ale především není tureckými orgány jakožto na podporovatele Gülenova hnutí nějak „vágně poukázáno“, na žalobce je vystaven zatykač pro „členství v ozbrojené teroristické skupině“, jak vyplývá z doložené zprávy komise MASAK. V této souvislosti žalobce odkazuje zejména na doloženou zprávu komise MASAK a lidskoprávní reporty Turecko, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 6. 1. 2020 a Turecko, Rakouské centrum pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu (ACCORD), srpen 2020.

9. Žalovaný dále uvádí, že žalobce je jakožto člen/podporovatel Gülenova hnutí pouze prověřován, a s ohledem na to, že s hnutím nemá nic společného, bude mít možnost se v průběhu trestního stíhání domoci spravedlnosti. Dle žalovaného je „logické, že tamní bezpečnostní složky nemají v úmyslu perzekuovat osoby, které s hnutím neměly zhora nic společného“. Dle žalovaného Turecko zůstává právním státem, kde je stále rozdíl mezi osobou prověřovanou a fakticky odsouzenou. K tomu žalobce uvádí, že je iluzorní, že mu bude v případě návratu do země původu umožněno se domoci spravedlnosti před tureckými justičními orgány. Jak vyplývá z lidskoprávních reportů i z doložených svědeckých výpovědí, v případě z obvinění ze spáchání trestných činů souvisejících s terorismem není obviněným zaručeno právo na spravedlivý proces. Podezřelí bývají na mnoho let umístováni do vazby, a fakticky tak dochází k jejich věznění bez prohlášení jejich viny soudem. V zařízeních pro výkon vazby i trestu panují kritické podmínky a dochází zde k nelidskému a ponižujícímu zacházení, výjimkou nejsou úmrtí osob umístěných ve věznicích. Sám žalobce při pohovoru uvedl, že jeden z jeho známých ve věznici zemřel, kruté a nelidské zacházení popisuje ve své svědecké výpovědi i bývalý kolega z armády, který s ním má osobní zkušenost. Obviněným je upíráno právo na obhajobu, a to hned několika způsoby. Chování tureckého státu vůči domnělým stoupencům Gülenova hnutí je nutné označit za pronásledování. Strach z pronásledování žalobce je důvodný a je zjevně iluzorní, že by se žalobci v Turecku podařilo domoci ochrany tamějšími soudy, které postrádají prvek nezávislosti na turecké vládě. Tvzení žalovaného, že žalobce v případě návratu do země původu bude pravděpodobně pouze krátkodobě zadržen, s ohledem na to, že s hnutím nemá nic společného, je v absolutním rozporu s obsahem spisu. Žalobce podotýká, že oběma jeho bývalým kolegům z armády, jejichž životní situace je prakticky totožná s tou žalobce, byl udělen azyl v zemích, které jsou členy společného evropského azylového systému (CEAS), jehož součástí je rovněž Česká republika. Je s podivem, že žádost žalobce o udělení azylu byla zamítnuta.
10. Žalobce považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný postup žalovaného, který se s tímto rozporům řádně nevypořádal, navíc zjevně ani nepřistoupil k překladu doložených svědeckých výpovědí bývalých kolegů žalobce, odkazuje na svědeckou výpověď svého právního zástupce a na řadu dokumentů týkajících se jeho snahy o zvrácení rozhodnutí o odebrání vojenské hodnosti, osobních výsad a práv žalobci z důvodu domnělých vazeb na teroristickou organizaci. Ani v tomto řízení se žalobci nedaří prokázat absenci vazeb na teroristickou organizaci. Žalovaný dále uvedl, že dosavadní kroky tureckého režimu nezakládají pronásledování žalobce, neboť žalobci byl pouze odebrán cestovní pas. Žalobce namítá, že se nejedná o jediný krok tureckého režimu učiněný vůči žalobci, rovněž bylo rozhodnuto o odebrání jeho vojenské hodnosti, osobních výsad a práv, kterými byl zbaven výsluh, což zapadá do obecného vzorce, kdy se turecký režim snaží zbavit nepohodlné

osoby možnosti obstarání prostředků pro zajištění životních potřeb. Jednalo se patrně pouze o jeden z prvotních úkonů tureckého státu vůči jeho osobě. Je zřejmé, že pokud by na odebrání pasu pohotově nezareagoval, bezprostředně by mu hrozilo zatčení a kruté a nelidské zacházení v rámci výkonu vazby či trestu odnětí svobody. Žalobce odkázal na svědeckou výpověď matky a manželky a bývalých kolegů. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že žalobce při odchodu z armády prošel bezpečnostní prohlídkou. Tato skutečnost je pro nyní projednávanou věc zcela irelevantní, k označení žalobce za přívržence Gülenova hnutí došlo pravděpodobně až po datu uskutečnění jeho bezpečnostní prohlídky.

11. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje podmínky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu. Jak již žalobce uvedl výše, totožná tvrzení, pro které žalovaný přistoupil k udělení doplňkové ochrany žalobci, žalovaný popírá v rámci důvodů neudělení azylu. Žalovaný tak neudělení azylu opřel o možnost žalobce domoci se spravedlnosti v rámci tureckého soudního systému, zatímco v rámci odůvodnění udělení doplňkové ochrany žalovaný zdůrazňuje, že způsob realizace soudního přezkumu v Turecku „není vždy přijatelný a odporuje vlastnímu tureckému právnímu rámci“. Obdobně žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí zpochybňuje označení žalobce za příznivce Gülenova hnutí, zatímco na str. 7 sám rozebírá důvody, ze kterých má za to, že žalobce je za příznivce Gülenova hnutí označen. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy není srozumitelné, kterou ze zákonných podmínek udělení azylu dle žalovaného žalobce nesplňuje. Žalobce zároveň nesouhlasí s postupem žalovaného, který dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřistoupil k překladu a zpracování podkladů jím doložených do řízení společně s jeho vyjádřením ze dne 16. 12. 2020 (žalobce v této souvislosti podotýká, že své vyjádření zaslal žalovanému dne 16. 12. 2020, tj. ve stanovené lhůtě, nikoli den poté, jak uvádí žalovaný). Žalobce má za to, že v důsledku nebyl zjištěn skutkový stav v rozsahu dle § 3 správního řádu. Dle žalobce nepovažuje žalovaný žalobcem doložené skutečnosti za nesporné, označení za nesporné bylo provedeno pouze účelově ve snaze se vyhnout vypořádání námitky podložené neprovedenými důkazy.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je prověřování jeho osoby bezpečnostními složkami Turecka pro příslušnosti k hnutí Hizmet. Žalovaný dospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Jsou důvodné obavy, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu (vnitropolitická situace, minulost vojáka apod.). Na druhé straně žalovaný zdůraznil, že řádně zdůvodnil neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, neboť žalobce nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nebylo zjištěno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce během celé doby správního řízení nesdělil správnímu orgánu žádnou skutečnost, která by odkazovala k tomu, že v jeho vlasti vyvíjel politické aktivity a že za ně byl pronásledován takovým způsobem a intenzitou, aby se tyto okolnosti daly podřadit pod důvody obsažené v § 12 písm. a) zákona o azylu. Na otázku po svém politickém přesvědčení přímo odpověděl, že nebyl v minulosti politicky angažován. Během pohovoru žalobce taktéž nesdělil, že by byl v minulosti jakkoliv politicky aktivní. V tomto ohledu tedy žalobce nebyl ve své vlasti vystaven žádnému jednání, které by bylo možné označit za pronásledování z důvodů politických

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

práv a svobod. Žalobce hovořil o policejním prověřování jeho osoby ohledně příslušnosti k hnutí Hizmet, která je ovšem naprosto domnělá. Nikdy ovšem nebyl součástí tohoto hnutí a nemá s ním nic společného (jak sám sdělil). Má obavu, že by se před – zatím jen prověřujícími orgány policie – nebyl schopen řádně obhájit a skončil by před soudem, kde by se dále rozhodovalo o jeho osudu. K situaci dotyčného se ze spisu podává, že jeho příslušnost k hnutí Hizmet byla a je toliko nulová. Tudíž není na místě u žalobce vidět odůvodněný strach z pronásledování, jak je velmi podrobně rozebráno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se zabýval hodnocením všech relevantních skutečností, a to na podkladě informačních zdrojů, nedopustil se žádných procesních pochybení, na str. 3 napadeného rozhodnutí podrobně vysvětluje, že se řádně s doloženými dokumenty vypořádal.

13. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že jeho argumentaci považuje za mylnou a rozpornou a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 343/2017-31, dle kterého není důležité, zda dotyčný žadatel skutečně má některé z rysů uvedených v § 12 zákona o azylu, nýbrž je podstatné, pokud původce pronásledování tyto rysy připisuje. Žalobce poukázal i na další obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a čl. 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, tzv. kvalifikační směrnice. Odkázal rovněž na judikaturu týkající se příslušnosti k sociální skupině. Žalobce má za to, že je u něj dán azylový důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu i pro jeho příslušnost k sociální skupině bývalých armádních příslušníků, resp. proto, že je domnělý stoupenec hnutí).
14. V doplnění žaloby žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I ÚS 425/16, a dále na čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (procedurální směrnice), podle které mají členské státy zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky. Tato směrnice nebyla stále promítnuta do české právní úpravy. Žalobce předložil výpis vypracovaný tureckým Generálním ředitelstvím pro bezpečnost, Úřadu boje proti terorismu datovaný ke dni 21. 4. 2021, který se dostal do dispozice žalobce teprve nedávno a z jehož údajů vycházel i státní zástupce v Istanbulu v žalobcově věci. Uvedený seznam obsahuje podle tureckého generálního ředitelství seznam osob, které v blíže specifikovaných časech byly několikrát kontaktovány telefonním číslem z předplacené sim karty z různých míst a z jednoho konkrétního telefonního automatu po dobu několika desítek vteřin. Uvedené osoby jsou podle Generálního ředitelství buď v kontaktu s členy a příznivci Gülenova hnutí, či jsou členy hnutí. Na seznamu figuruje vedle přímo žalobce například i jeho bývalý armádní kolega, který byl rovněž spojován s aktivitou hnutí, strávil 18 měsíců ve vazbě a následně byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Všechny doplněné skutečnosti potvrzují žalobcovy obavy před pronásledováním v Turecku ve smyslu čl. 1A (2) Úmluvy o právním postavení uprchlíků čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice z důvodu jeho domnělé příslušnosti ke hnutí, neboť je žalobce evidentně nevratně spojován s aktivitami tohoto hnutí. Žalobce byl zbaven vojenské hodnosti bez nároku na výsluhy. Z pohledu kvalifikační směrnice je irelevantní, že se domněnka tureckých úřadů o účasti žalobce na Gülenově hnutí nezakládá na pravdě (čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice).
15. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučily následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

16. K žádosti žalobce sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné strany. Vyznává islám. Je podruhé ženatý. S první ženou má dvě děti. Ve vlasti byl naposledy v dubnu 2019, jel navštívit nemocnou sestru. Zpět do Řecka plul ilegálně na člunu, chtěl cestovat letecky, ale odebrali mu pas s odůvodněním, že byl zneplatněn. Z Řecka jej poslali na základě dublinského nařízení do ČR. Zde je od roku 2017. Měl zde dlouhodobý pobyt a účelem sloučení s rodinou. Nemá turecký pas, a tak nemůže legálně cestovat. Nemůže si ani dát prodloužit dlouhodobý pobyt. Nemůže se ani vrátit do Turecka, a to proto, že je na něj podezření, že je členem teroristické organizace FETÖ. Nemá, jak prokázat, že není. Zatím je to ve fázi šetření. Právník mu to tak sděluje. Aby získal oficiální vyjádření, musel by jít za státním zástupcem. To je ale dle něj riskantní. Policie se na něj ptala rodičů a snažila se jej předvolat.
17. Při pohovoru uvedl, že má vysokou školu. Byl vojákem z povolání, nyní by již měl pobírat výsluhý za 20 let činnosti. Ve vlasti má rodinu. Ohledně vztahu k organizaci FETÖ sdělil, že tento vztah není žádný, pouze to asi někdo o něm tvrdí. Členem této organizace nikdy nebyl. V průběhu návštěvy sestry jej nikdo nekontaktoval. To ale bylo údajně proto, že měl vypnutý telefon a nechodil domů. Matka mu ale řekla, že u něj doma policie byla a ptala se na něj. Rozhodl se schovávat. Šel dát také právníkovi plnou moc k zastupování. Policie se rodičů ptala, kde je a chtěla, ať se dostaví na stanici k výslechu. Jeho právník je v Turecku v kontaktu s policií. Právník mu sdělil, že věc je ve fázi vyšetřování. Někdo oznámil, že je údajně členem organizace FETÖ. Státní zástupce to chce vysvětlit, má proto přijít na výslech. Z důvodu, že se nedostavil, nechťejí sdělovat nic bližšího. Netuší, kde se vzalo podezření na členství v organizaci. Jsou ale kritéria pro takové podezření. Jeho strýc byl chvíli vězněn také pro podezření z napojení na FETÖ. Také jej mohli pomluvit kamarádi. Když člověk nezastává myšlení na straně vlády, může být zařazen k protivládním organizacím. Na výslech se dostavit nechce, protože je to pro něj riskantní. V Turecku platí, že musí obviněný dokázat svou nevinu. Ví ze zkušenosti kamarádů, že když se jde na policii podat vysvětlení, mohou bez obvinění dotyčného zadržet. Ví konkrétně o jednom případě muže, který byl také obviněn z členství ve FETÖ a dlouhodobě ve vězení. Sloužil s ním na vojně. Pokud se do Turecka vrátí, bude zadržen, což nechce, ve vězeních nejsou dobré podmínky. S rodinou je v kontaktu skrz sociální síť, ani zde se ale necítí v bezpečí. Jiné problémy v zemi neměl. K dotazu, jak mohlo vzniknout podezření na členství, sdělil, že možná v souvislosti s tím, jak v roce 2016 žádal o odchod do důchodu. Poté ještě dva roky sloužil. Možná bylo podezřelé, že chtěl odejít. Možná jej někdo udal během nějaké výpovědi. Nevěří tureckému právnímu systému, obává se, že by byl nespravedlivě souzen. Pas mu vzali na pasové kontrole s tím, že se má obrátit na policii i pro vysvětlení, což jeho právník učinil, ale odpověď nedostal. Do Turecka bez problémů vstoupil, problém vznikl až při odjezdu.
18. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

21. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
22. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
23. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
24. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
25. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
26. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
27. Žalovaný žalobci azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil. Uvedl, že žalobce neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že by při návratu do země mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Výslovně sdělil, že nebyl politicky aktivní. Žalovaný taktéž neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nedospěl k závěru, že by žalobci mohlo v případě návratu do země hrozit pronásledování z některého z tam uvedených důvodů. Dle žalovaného žalobce hovořil o policejním prověřování jeho osoby v souvislosti s posouzením jeho členství v hnutí Hizmet, které je však domnělé. Žalobce sám sdělil, že nikdy členem nebyl a nemá s hnutím nic společného. Má však obavu, že by nebyl schopen se před policejními orgány potažmo soudem bránit.
28. Žalovaný si opatřil Informaci Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky – Gülenovo hnutí z ledna 2020 a na stranách 4 a 5 rozhodnutí se podrobně zabýval charakteristikou

příslušného hnutí. Konstatoval, že hnutí bylo založeno F. Gülenem, který žije v exilu. Do roku 2013 se stalo masovým hnutím. V roce 2013 nastal politický rozchod s Erdoganem z důvodu korupčního skandálu, hnutí bylo obviněno, že se snaží vytvořit za pomoci obsazování pozic ve státní správě paralelní strukturu. Dané kulminovalo v roce 2016, kdy byla řada vojáků a úředníků obviňována z pokusu o puč. Vyvolání pokusu o puč bylo připisováno právě hnutí Hizmet. Bylo zrušeno celkové institucionální založení této organizace. V souvislosti s tím byly v roce 2016 odsouzeny či zadrženy tisíce osob. Žalovaný shrnul, že má za prokázané, že někteří příslušníci a podporovatelé hnutí Hizmet jsou v posledních pěti letech trestně stíháni. Pro jejich obvinění se užívá zákon proti terorismu, řízení jsou oficiální a běží po lince trestních soudů. Stíhání běží i v zahraničí a Turecko žádá v takových situacích i o vydání. V případě žalobce dle žalovaného není strach z pronásledování toho rázu, aby byl chápán jako odůvodněný, či že by měla být příslušnost k hnutí Hizmet tureckými orgány bez dalšího přičítána všem, na které je vágně poukázáno ze strany kamarádů či pomluv apod.

29. Žalovaný konstatoval, že hnutí Hizmet je masová organizace, která v roce 2016 zažila pád. Turecké složky nehledí na tuto masu „slepým způsobem“, ale rozlišují, co do postavení osob v hnutí. Trestní stíhání se rozběhla se stovkami, maximálně tisícovkami lidí, kdy poté dojde k soudnímu procesu, kde jistě není automatickým odsuzující verdikt k výkonu trestu odnětí svobody, ale dochází i ke zproštění obžalob. Větší skupina osob již byla krátkodobě zadržena, aby se věc prověřila. Nelze vytvořit paušální závěr, že každá osoba napojená na Hizmet bude trestně stíhána a stane před trestním soudem, kdy bude následovat odsuzující rozsudek. Tím méně se toto týká osoby, která s hnutím neměla nic společného. Turecké bezpečnostní složky měly přímou možnost žalobce zadržet, avšak tak neučinily a pouze zachytily cestovní doklad. Toto mu bylo vysvětleno tím, že na něj smíří trestní soud uvalil zákaz vycestování. Při odchodu z armády v roce 2017 prošel kompletní bezpečnostní prohlídkou, aniž by byl postižen. Policisté se jej snaží zastihnout. Vše nasvědčuje tomu, že je prověřováno jeho členství v hnutí Hizmet. Odkazuje k tomu i zpráva tureckého ministerstva financí. Není na místě u žalobce vidět odůvodněný strach z pronásledování, ale spíše obavu o to, že by se nedokázal plně obhájit. Turecko zůstává právním státem, kde je rozdíl mezi osobou prověřovanou a fakticky odsouzenou. Je logické, že tamní bezpečnostní složky nemají v úmyslu perzekuovat osoby, které s hnutím neměly nic společného, jsou ale povinny vyjasnit nejasnosti. Žalovaný uvedl, že dává za pravdu žalobci, že s přihlédnutím k informacím o Turecku a hnutí Hizmet je současná situace nepřehledná a běží množství trestních řízení, bylo odsouzeno mnoho osob, jejichž obvinění a chování k nim vyvolává otázky. Institut azylu však není přiléhavým řešením v případě žalobce.
30. Žalovaný neudělil žalobci azyl ani dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Konstatoval mj., že žalobce je dospělou svéprávnou osobou, je schopen se o sebe samostatně postarat. Přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu.
31. Následně se žalovaný zabíral možností udělit žalobci doplňkovou ochranu. K tomu uvedl, že nenalezl a ani žalobce neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by mohla ve vlasti žalobci hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004, jak plyne z Informace OAMP, Turecko – bezpečnostní a politická situace v zemi z července 2020.
32. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci při návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

že k dotazu, za jakých okolností by se žalobce byl ochoten do vlasti vrátit, sdělil, že by tomu tak bylo, pokud by v Turecku byly řádné poměry a právo a on mohl vysvětlit, že v případě jeho členství se jedná o nesmysl. Tamnímu systému nevěří a obává se v případě vyšetřování zacházení s jeho osobou. Žalovaný odkázal na své šetření ohledně hnutí Hizmet a konstatoval, že situace okolo tohoto hnutí je v Turecku vyšetřována a padly tresty s osobami, který byly v roce 2016 zadrženy v souvislosti s nezdařeným vojenským pučem. Majorita těchto řízení končí na úrovni prověřování, v jiných kauzách je vedeno trestní stíhání, v krajním případě věc dojde k obžalobě a soudnímu procesu. Jsou ale zaznamenány i případy, kdy dojde ke zproštění obžaloby. Nejedná se o automatickou perzekuci, ale prošetřují se individuální případy. Je ale evidentní, že způsob, kterým je přistupováno k odhalování těchto jednotlivých případů, není vždy přijatelný a odporuje i vlastnímu tureckému právnímu rámci.

33. Žalovaný tak uvedl, že dal žalobci za pravdu, pokud jde o obavu z problematičnosti jeho vysvětlení. Mohlo by čelit ponižujícímu jednání, nemusela by být dodržena práva na spravedlivý proces. Turecké orgány se snaží rozpoznat příslušníky hnutí Hizmet na základě různých kritérií, jedním z nich je například informace od orgánů snažících se vyšetřovat finanční kriminalitu (MASAK), kterou žalobce předložil, či minulost prověřovaných osob. Zde by hrála roli skutečnost minulosti vojáka. Turečtí politici se na stranu Hizmet vyjadřují ostrými výroky. Správní orgán proto žalobci udělil doplňkovou ochranu na dobu 36 měsíců.
34. Stěžejní námitkou žaloby je, že se žalobce domnívá, že mu měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Současně považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné, neboť žalovaný na jednu stranu žalobci udělil doplňkovou ochranu s odůvodněním, že nelze vyloučit, že by v zemi nemusel mít možnost se úspěšně bránit při prověřování jeho domnělého členství v hnutí FETÖ, na stranu druhou v části neudělení azylu uvedl, že tyto problémy u žalobce nelze automaticky předpokládat.
35. Soud tuto námitku shledal důvodnou.
36. V části neudělení azylu žalovaný uvádí, že: „*při následném poměření informací o hnutí Hizmet s osobou žadatele má správní orgán za to, že v rozebíraném případě není strach z pronásledování toho rázu, aby byl chápán jako odůvodněný či že by příslušnost k hnutí Hizmet měla být tureckými vyšetřovacími a soudními orgány bez dalšího přičítána všem, na které je v oné věci nějak vágně poukázáno (tamtamy kamarádů, nepřímá spojení či pomluvy). Jak již bylo řečeno výše, hnutí Hizmet se v Turecku během let stalo masovou organizací, která zažila rychlý pád roku 2016 a co do roviny podporovatelů, bývalých studentů atd. je nutno uvažovat v řádech statisíců lidí. Přičemž je zřejmé, že turecké bezpečnostní složky na tuto masu nehledí „slepým způsobem“, ale rozlišují ji co do postavení osob v hnutí a samotná trestní stíhání se rozběhla řádově se stovkami, max. tisícovkami lidí, pak ale dojde k soudnímu procesu, kde jistě není automatickým odsuzující verdikt k výkonu trestu odnětí svobody, ale dochází i ke zproštění obžalob...*“
37. Naproti tomu v části udělení doplňkové ochrany žalovaný mimo jiné uvádí, že: „*Co do pohledu na hnutí Hizmet tedy nebeží o automatickou, samočinnou perzekuci, ale je v logickém zájmu Turecka jako státu, aby jeho orgány činné v trestním řízení rozklíčovaly individuální případy konkrétně co do viny a trestu. Jak ale vystupuje za situace v této zemi za několik posledních let, způsob, kterým je k tomuto procesu přistoupeno, není vždy přijatelným a odporuje vlastnímu tureckému právnímu rámci. Správní orgán tedy přitakává žadatelově*

obavě z těžkostí okolo problematičnosti onoho – vysvětlení – jeho věci před tureckými orgány, možné vážné újmy, která by mu mohla nastat v podobě ponižujícího jednání a nedostatečnému naplnění podmínek nutných k výkonu práva na spravedlivý proces. Turecké orgány činné v trestním řízení se snaží rozpoznat příslušníky hnutí Hizmet na základě množství kritérií, směrodatná je pro ně mimo jiné i informace od orgánů snažících se vyšetřovat finanční kriminalitu (MASAK), jenž žadatel předložil, a minulost prověřovaných osob. Zde by tedy hrála svoji roli také skutečnost, že dotyčný má minulost vojáka (i když nijak vysoce postaveného)...“

38. V této souvislosti soud dává žalobci za pravdu, že odůvodnění žalovaného je vnitřně rozporné.
39. V části neudělení azylu žalovaný problémy žalobce (navzdory úvahám v části týkající se doplňkové ochrany) nepovažoval za důvod pro udělení azylu, ani je však výslovně nevyloučil. Nepopřel, že řada osob má v souvislosti s údajným členstvím a vyšetřováním problémy, a uvedl, že existuje i celá řada případů, kdy osoby problémy nemají, kdy se jim podaří věc vysvětlit. Není tedy zřejmé, zda se žalobce dle žalovaného může ve vlasti účinně bránit či nikoli, kdy závěr o udělení doplňkové ochrany nasvědčuje spíše druhé možnosti.
40. Současně žalobci udělil doplňkovou ochranu z důvodu možné hrozby vážné újmy, neboť by nemusel mít možnost se efektivně bránit při vyšetřování jeho údajného členství ve hnutí FETÖ. Závěr o udělení doplňkové ochrany potvrzuje, že žalovaný nevyvrátil obavy žalobce, které má z možnosti nespravedlivého procesu, a naopak tyto považuje za možné, neboť odpovídají jím opatřeným informacím z příslušných zpráv o Turecku. Neboli žalovaný připustil, že žalobce by ve vlasti skutečně mohl čelit vyšetřování, ve kterém by nemusela být garantována jeho práva, a naopak by mohl být i odsouzen.
41. Shledal-li žalovaný, že problémy žalobce odůvodňují udělení doplňkové ochrany, pak je s podivem, že v části neudělení azylu o těchto problémech pochybuje a upozorňuje na kauzy, kdy se obvinění vysvětlila. Žalovaný tak při posuzování shodné otázky – zda má žalobce dostatečnou možnost zaručené procesní obrany – dospěl ke dvěma odlišným závěrům, kdy v části doplňkové ochrany možnosti ochrany práv žalobce posoudil jako nedostatečné a v části neudělení azylu jako nenasvědčující pronásledování. Jakkoli si je soud vědom odlišnosti obou institutů mezinárodní ochrany, v posuzované věci je o tutéž okolnost.
42. Co se týče azylu dle § 12 písm. b) z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování pro *zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má*, soud uvádí, že žalobce výslovně vyloučil, že by kdy byl členem hnutí FETÖ nebo že by vůbec byl politicky aktivní. Co se týče jeho dřívější činnosti, byl toliko 20 let v armádě s hodností seržanta. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl být státní mocí pronásledován v důsledku svého členství ve hnutí, neboť předně vyšel z předpokladu, že žalobce členem tohoto hnutí vůbec nebyl.
43. Soud však dává v tomto ohledu za pravdu žalobci, že relevantní může být nejen faktické členství v politické straně, ale i toliko připsání statusu člena strany, a to obdobně jako by dotyčný členem byl. Lze poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v právní větě v rozsudku č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, ze dne 13. 8. 2008: *„Za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování brozí, skutečně zastává.”

44. Soud dále odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 317/2020 – 28 ze dne 12. 4. 2021, ve kterém tento soud uvedl, že: „*Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu však vychází z koncepce odůvodněných obav z pronásledování, která není pouhým odrazem snahy zakotvit mezinárodní závazky České republiky obsažené v Ženevské úmluvě, ale je také odrazem snahy implementovat unijní azylové právo, zejm. již zmiňovanou kvalifikační směrnici. Zákon o azylu proto musí být vykládán s touto směrnicí konformně; k tomu srov. čl. 39 kvalifikační směrnice, ale také čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy České republiky. (...) Pojem „politický názor“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je tedy ve světle výše uvedené judikatury nezbytné vykládat široce tak, aby zahrnoval jakýkoli názor na jakoukoli otázku související s fungováním státu, vládou, společností či politikou. Je nezbytné pod toto vymezení zahrnout i případy přisuzovaných politických názorů či přesvědčení také v důsledku určitého nekonformního jednání, kterým může být právě odmítání státem, orgány veřejné moci či většinovou společností zavedené praxe. Tento negativní postoj k zavedené praxi totiž může být vnímán v dané společnosti jako její zpochybnění či nesouhlas s orgány či institucemi, které tuto praxi zavedly (nebo vykonávají), ať už jde o subjekty na celostátní či místní úrovni.“*
45. Přestože stále probíhá prověřování skutečnosti, zda byl žalobce členem hnutí či nikoli, byl již za domnělé členství fakticky postižen, a to mj. odebráním hodností a výsad. I sama skutečnost, že by žalobce mohl být členem hnutí, byla důvodem pro zahájení šetření a měla pro žalobce reálné důsledky. Nelze též pominout ani to, že řízení v těchto věcech jsou řešena v režimu zákona proti terorismu a i žalobce uvádí, že je na něj vydán zatykač z důvodu členství v ozbrojené teroristické skupině. Proto soud považuje situaci žalobce, který dle svých slov nikdy nebyl členem dané politické strany, za podřaditelnou pod připsání členství v dané straně, i když ten nevyjadřoval žádné politické přesvědčení. Pokud by žalobce nebyl za tohoto člena označen, problémy by patrně neměl, avšak naopak nepodařilo-li by se mu při prověřování prokázat své „nečlenství“, mohlo by to vést v krajním případě k jeho odsouzení. V tomto ohledu je rovněž na místě zmínit tvrzení žalobce o tom, že v Turecku existuje obrácené důkazní břemeno, kdy by to musel být žalobce, kdo prokáže svou nevinu. Nelze tak vyloučit, že by mohl být za tuto skutečnost (domnělé členství v hnutí) pronásledován, a to přesto, že členem nikdy nebyl.
46. Žalovaný připustil, že osoby v obdobném postavení jako je žalobce, problémy v zemi mají, jak vyplývá například ze zprávy Turecko, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 6. 1. 2020. Dle ní probíhá rozpoznání stoupenců či domnělých stoupenců hnutí na základě několika kritérií, jak poukázal i žalobce v žalobě. Současně zpráva zmiňuje jako jedno z kritérií, že je dotýcný zmíněn ve zprávě MASAK. Žalobce tuto zprávu předložil a žalovaný ji zohlednil. Tato zpráva je dalším dokladem o tom, že u žalobce by mohla být kritéria pro konstatování členství naplněna, jak i sám žalovaný uvádí v části týkající se doplňkové ochrany.
47. Rovněž bylo potvrzeno, že byl žalobci zadržen cestovní doklad, což žalovaný vyhodnotil tak, že státní složky mohly žalobce rovnou při snaze vycestovat i zadržet, což však neučinily. Takový závěr však soud považuje za velmi zjednodušující i s přihlédnutím k tomu, že právě zadržení dokladu je dle zprávy ze dne 6. 1. 2020 jeden z aktů v souvislosti s prověřováním členství v hnutí.

48. Žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu se domnívá, že institut azylu není za daných okolností přiléhavý, ani z jakého důvodu je na místě žalobci udělit pro tyto důvody doplňkovou ochranu a azyl již nikoli. Své závěry ohledně nemožnosti pronásledování v případě neudělení azylu nedostatečně odůvodnil, kdy pominul, že žalobci mohl být fakticky připsán status člena politického hnutí, byť prozatím jednoznačně nebyl státními orgány takto oficiálně potvrzen, a současně nevyvrátil, že by žalobce mohl mít v případě dalšího vyšetřování nedostatečné možnosti obrany, vše za situace, kdy žalovaný zároveň shledal, že je třeba žalobci z tohoto důvodu udělit doplňkovou ochranu.
49. Co se týče dokumentů doložených žalobcem v řízení, žalovaný část z nich přeložil s odůvodněním, že překlad zajistil u vybraných relevantních pasáží. Nechal konkrétně přeložit *oznámení Ministerstva obrany o odebrání hodnosti, vyrozumění advokátovi o důvodu zadržení cestovního dokladu, zprávu Ministerstva financí s označením „tajné“ zachycující na několika stranách převody finanční hotovosti, u kterých je i jméno žalobce*. Další dokumenty žalovaný nepřeložil a odmítl rovněž provést navrhovaný svědecký výslech s odůvodněním, že další důkazy již ve věci nejsou potřeba, neboť žalovaný nehodlá nic rozporovat a děj je jasně vyjasněn. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný bez dalšího nemůže odmítnout zajistit překlad materiálů předložených žadatelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 24/2013- 34 ze dne 30. 9. 2013). Pokud by žalovaný považoval azylový příběh žalobce za nesporný a byl-li by zároveň skutkový stav zjištěn bez pochybností na základě žalobcových tvrzení a již přeložených dokumentů, pak by nebylo pochybením, pokud by již žalovaný další dokumenty nepřekládal a neprováděl svědectví. Žalovaný si opatřil překlad relevantní části zprávy MASAK, kde se hovoří o žalobci, dále byl přeložen dokument dokládající zadržení dokladu a oznámení potvrzující odebrání hodnosti, což byly adekvátní dokumenty.
50. V daném případě však soud nalezl v postupu žalovaného nesrovnalosti.
51. Ačkoli žalovaný fakticky zajistil překlad části zprávy MASAK, který je součástí spisu, výslovně na straně 2 uvádí, že si nechal přeložit dokument od ministerstva financí, aniž by tuto odlišnost vysvětlil. Současně žalovaný na straně 7 rozhodnutí hovoří o zprávě MASAK jako o informaci od orgánu snažícího se vyšetřovat finanční kriminalitu, což neodpovídá jeho označení na straně 2, že jde o dokument od ministerstva financí. Na straně 3 žalovaný uvedl, že MASAK praporu, tedy zprávu turecké komise pro vyšetřování finanční kriminality přeložit pro nadbytečnost nenechal, což ale neodpovídá tomu, že tuto zprávu skutečně přeložil, jak je doloženo ve spise, a i s ní v odůvodnění pracoval na straně 7. Na straně 5 rozhodnutí pak žalovaný zmiňuje analýzu tureckého ministerstva financí, která se dle něj týká jiné prověřované osoby. Zde však není zřejmé, zda má žalovaný na mysli ve skutečnosti opět zprávu MASAK (jím částečně přeloženou), nebo ještě jiný dokument, neboť žalobce předložil žalovanému k důkazu ještě další dokumenty, k jejichž překladu však žalovaný již nepřistoupil a pracovat by tak s nimi nemohl. Nezbyvá tak než konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí není zcela jasné, s jakými dokumenty žalovaný ve skutečnosti pracoval. Takto nedůsledný postup žalovaného je přitom nežádoucí a vyvolává pochybnosti o použitých podkladech. Bude proto na žalovaném, aby se v novém rozhodnutí při popisu podkladů vyjadřoval přesněji, aby tyto nejasnosti odstranil.
52. Co se týče námitky, že žalobci měl být udělen azyl z důvodu příslušnosti k sociální skupině, neboť je domnělý člen hnutí či bývalý příslušník armády, pak soud uvádí, že žalovaný pouze obecně uvedl, že žalobci azyl dle § 12 písm. b) neuděluje, aniž by podrobněji rozebral jednotlivé varianty. Jeho odůvodnění je v tomto ohledu natolik

obecné, že není zřejmé, zda domnělé členství žalobce v hnutí hodnotil ve vztahu k odůvodněnému pronásledování pro zastávání politických názorů nebo pro možnou příslušnost k sociální skupině. Jelikož ohledně sociální skupiny žalovaný neuvedl žádnou argumentaci, a zároveň opakovaně uváděl politické přesvědčení žalobce, soud považoval jeho odůvodnění za vztahující se k politickým názorům. Bude tak na žalovaném, aby situaci žalobce vyhodnotil podrobněji i v tomto směru a uvedl, zda skutečnost, že je žalobce bývalým příslušníkem armády či domnělým členem hnutí, by mohla být azylově relevantní. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 317/2020 – 28 ze dne 12. 4. 2021, kde soud uvedl, že: *„Sociální skupina ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je skupina osob sdílející objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýcných osob“*; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, č. 364/2004 Sb. NSS. Jedná se tedy o jakýsi společenský útvar, jenž je objektivně dostatečně přesně určitelný. Tento koncept umožňuje prostřednictvím výkladu reagovat na situace, ve kterých dochází k pronásledování na základě určitého znaku společného dané sociální skupině, který nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Příslušnost k sociální skupině je proto nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může být cizinci mezinárodní ochrana udělena i na základě obavy z pronásledování z jiných důvodů než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 – 48). (...) Za sociální skupinu považoval Nejvyšší správní soud dříve ve své judikatuře např. skupinu založenou na společné charakteristice sexuální orientace, tj. např. homosexuály (srov. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 343/2017 – 31, č. 3729/2018 Sb. NSS). Existenci sociální skupiny připustil také u ruskojazyčného obyvatelstva pocházejícího z Ukrajiny (viz rozsudek ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87); dále např. u branců (rozsudek ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, č. 2406/2011 Sb. NSS) či osob, které před pádem režimu Saddáma Husajna v Iráku působily v irácké armádě, v jiných ozbrojených složkách nebo se podílely na výkonu moci, a z tohoto důvodu jsou ostatním obyvatelstvem vnímány jako přívrženci či představitelé bývalého režimu (viz rozsudek ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5 Azs 2/2012 – 49).“

53. Dokument zmíněný v doplnění žaloby – výpis vypracovaný tureckým Generálním ředitelstvím pro bezpečnost, Úřad boje proti terorismu ze dne 21. 4. 2021 jako další důkaz považuje soud za již nadbytečný, neboť má za to, že další dokument dokládající skutečnost, že státní orgány mají zájem prověřovat osobu žalobce ohledně potvrzení toho, zda byl členem daného hnutí, není již třeba, neboť tato skutečnost je nesporná.
54. Jelikož soud shledal v postupu žalovaného uvedené nedostatky, z důvodů shora uvedených postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a vzájemného rozporu spočívající ve faktickém popření důvodů neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu a oproti tomu udělení doplňkové ochrany z „téhož“ důvodu (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
55. V novém rozhodnutí se bude žalovaný zabývat detailněji tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu zejména dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Své rozhodnutí následně v tomto směru zdůvodní.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1.428 Kč. Žalovanému náhrada nákladů nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 6. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce